

Anita Verkerk

*Een kerstman
voor Maya*

Uitgeverij Cupido

Omslag, binnenwerk en logo: Mat-Zet bv, Huizen
Stockfoto logo: © Irfan Ullah Alvi|Dreamstime.com
Stockfoto voorzijde: © Tetiana Kozachok|Dreamstime.com

Een kerstman voor Maya
ISBN 9789462042988
Reeks: Mango Beach Curaçao # 3

© 2024 Uitgeverij Cupido
Postbus 220
3760 AE Soest
www.uitgeverijcupido.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

© 2024 Uitgeverij Cupido. All rights reserved, including the right of reproduction in whole or in part in any form. The text of this publication or any part thereof may not be reproduced, hired out, lent or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording, storage in an information retrieval system, or otherwise, without the written permission of the publisher.

*Voor al mijn lieve kleinkindjes:
Olivia, Mees, Noor en Merel*

** Olivia heel erg bedankt voor het bedenken
van de naam Maya!*

LIEVE LEZERESSEN, BESTE LEZERS,

‘Een kerstman voor Maya’ is het derde deel van de succesvolle serie van romantische boeken die zich afspeelt op het bruisende Mangostrand van Curaçao. Hier kun je met een ijskoud sapje in de schaduw van wuivende palmbomen volop van het prachtige weer genieten. Er zijn barretjes, hippe boetiekjes, restaurantjes, luxe hotels en natuurlijk is er ook een spetterend nachtleven in de stranddisco’s.

* Je geniet het meeste van deze reeks als je de delen in volgorde van verschijnen leest:

Deel 1: Een roos voor Roxanne

Deel 2: Een cocktail voor Alice

Deel 3: Een kerstman voor Maya

In dit derde deel kruipen we in het hoofd van Maya die ons laat meegenieten van haar romantische belevenissen tijdens de gezellige kerstperiode op Curaçao.

Heel veel leesplezier!

:-) Anita

HOOFDSTUK 1

PONG!

Dames en heren, dit is de copiloot vanuit de cockpit om u te vertellen dat de captain zojuist de daling heeft ingezet. Over een klein half uurtje zullen wij op Hato Airport landen.

Het harde geluid snerpte dwars door mijn droom heen en ik schoot verschrikt overeind in mijn vliegtuigstoel. Maar het lukte me niet om rechtop te gaan zitten, want ik werd vrijwel meteen tegengehouden door mijn veiligheidsriem die ik boven op mijn dekentje had vastgemaakt.

Op Curaçao is het momenteel half vier in de middag en het is hier heel wat warmer dan in Nederland, namelijk 29 graden Celsius. Mede namens de captain wens ik u alvast een fijne tijd op dit prachtige eiland.

Ik klikte mijn gordel met nodige moeite los en kreeg het zowaar gedaan om me uit de dekenzooi los te wurmen zonder de passagiers naast me op een stevige elleboogstoot te trakteren. Hoewel dat eigenlijk best een aantrekkelijke gedachte was, want ik had de hele vlucht opgepropt tussen die twee kerels in gezeten en zij hadden ondanks mijn herhaalde verzoekjes geen enkele moeite gedaan om mij ook wat ruimte te gunnen.

Maar goed, zo gaan die dingen nou eenmaal in de economy class, dus het had weinig zin om me daarover te beklagen.

Ik duwde mijn kussentje samen met het dekentje zo goed en kwaad als dat ging onder de stoel voor me en rekte mijn nek uit om via het raampje al iets van onze bestemming te kunnen zien, maar meer dan het kalende hoofd van mijn buurman kreeg ik niet in beeld.

Ik klikte mijn gordel weer vast en leunde achterover in mijn stoel.

Curaçao...

Ik was er bijna en dan ging ik voorlopig niet meer terug. Er flitste een pijnlijke steek door mijn hart. Mam had bij ons afscheid net gedaan of het allemaal geweldig was, maar ik wist best dat ze het diep in haar hart vreselijk vond dat ik zo lang weg zou blijven. Ik had een contract voor vijf jaar en natuurlijk zou ik tussendoor vast wel een keertje heen en weer vliegen, maar ik woonde hier. Als ze me nu belde dat ze zich beroerd voelde, zou ik niet in de auto kunnen stappen en naar haar toe rijden...

Ik haalde diep adem. Natuurlijk had ik recht op mijn eigen leven en mijn nieuwe job was echt mijn droombaan, maar mijn moeder werd er niet blij van. Dat was me maar al te duidelijk.

“Maar mam, dan kom je toch geregeld eens buurten op Curaçao?” had ik bij ons afscheid voor de zoveelste keer herhaald, maar daar voelde mam niks voor. “Het is daar voor mij veel te heet, Maya. Je weet best dat ik hier in Nederland al constant loop te zweten, zelfs als het vriest.”

“Maar mam, dat komt vooral omdat je nu in de overgang bent. Dat duurt toch niet eeuwig? De moeder en oma van Roxanne wonen er immers ook? Die heb ik nog nooit

over hitte horen klagen, die genieten er juist ontzettend van.”

Maar daar was mam niet van onder de indruk geraakt: “Nee, zet een bezoekje van mij maar gewoon uit je hoofd. Daar begin ik absoluut niet aan.”

Ik kneep mijn lippen op elkaar. Heel misschien ging mam er over een paar maanden wel anders over denken? Als ze me te erg ging missen?

Terwijl ik zo zat te piekeren, had het vliegtuig al flink hoogte verloren en amper een paar minuten later streek de blauwe KLM-vogel keurig neer op de landingsbaan.

* * *

Door alle drukte duurde het best een tijd voordat ik de immigratie kon passeren, maar daardoor zag ik bij de bagageband mijn twee pastelgroene koffers – ieder met een stel vrolijk gekleurde papegaaien op de zijkant – al snel aankomen.

Daarna was het nog even afzien om met al mijn spullen in de aankomsthal terecht te komen, waar de warmte als een koesterende deken over me heen gleed.

Oh, wat heerlijk!

In de zes weken dat ik in Nederland mijn zaken had geregeld was het alleen maar koud geweest en heel erg nat.

Wat een verschil met dit prachtige eiland!

Hier hoorde ik thuis!

Een eind verderop klonken er opeens luide kreten. “Daar is ze! Maya, Maya! Wij staan hier!”

Wow, daar had je mijn vriendinnen!

Ik had er natuurlijk stiekem op gehoopt dat Alice en Rox me op zouden halen, maar nu ze er echt waren, besepte ik pas goed hoe fijn ik het vond om ze weer te zien.

Maar haastig naar ze toe rennen was geen optie, want ik kwam met al die bagage als een soort slak vooruit.

Daar hadden Alice en Rox natuurlijk geen last van en een paar tellen later voelde ik hun armen al om me heen.

“Super, dat je er weer bent, Maya. We hebben je gemist.”

We namen uitgebreid de tijd om elkaar een vriendinnenknuffel te geven en toen schrok ik me opeens helemaal rot.

“Mijn koffers! Mijn koffers zijn weg!”

Roxanne schoot in de lach. “Meneer Elzevijf heeft ze al meegenomen naar zijn busje.”

Ik haalde opgelucht adem. “Ach, natuurlijk, dat had ik zelf kunnen bedenken. Wat suf van me.”

“We moeten maar gauw achter hem aan gaan.” Rox grinnikte. “Hij staat ongetwijfeld weer ergens waar hij absoluut niet mag parkeren en tegenwoordig krijg ik al zijn boetes thuisgestuurd.”

Voordat ik kon vragen wat ze daarmee bedoelde had Roxanne mijn trolley al overgenomen en ze stapte er haastig mee weg.

Gelukkig hoefde ik alleen mijn rugzak nog maar te sjouwen en konden Alice en ik haar redelijk bijhouden.

Roxanne stopte bij een hagelwit nieuw busje, waar Pedro Elzevijf mij met een brede grijns begroette. “Dag Missy Maya, welkom terug.”

“Wat een prachtig busje, meneer Elzevijf,” zei ik bewon-

derend, want tot dan toe had Elzevijf ons in een gammele taxi rondgereden.

Elzevijf stapte een eindje bij het busje vandaan en wees met een trots gebaar op de zijkant, waar in grote groene letters ‘Dushi Beach Resort’ op te lezen was. “Het is de bedrijfsbus van Dushi en ik mag er van mevrouw Greveling in rijden.”

Ah, vandaar dat grapje van Roxanne over de boetes van Elzevijf.

Meneer Elzevijf trok intussen al pratend de schuifdeur open, nam mijn trolley van Roxanne aan en verloor mij van mijn zware rugzak, zodat we konden instappen.

Het interieur zag er luxe uit en het was duidelijk dat de airco zijn werk ook prima deed. “Wat een verbetering, zeg,” zei ik vrolijk.

Roxanne knikte: “Ja, die oude rammelbak kon echt niet meer. Meneer Elzevijf is nu in vaste dienst als chauffeur. Hij haalt en brengt de gasten van het vliegveld, hij doet boodschappen met de mensen en dat soort dingen. Een extra stukje service van ons park.”

Ik knikte goedkeurend. “Nou, dat is een goed idee van je. Dat is zeker een extra reden om voor Dushi te kiezen. Ik zal zorgen dat deze info in onze gids terechtkomt.”

We schoven met ons drieën naast elkaar in het busje en daardoor kwam ik in het midden terecht, wat handig was om met allebei mijn vriendinnen even bij te kletsen.

We konden ook rustig over persoonlijke dingen praten, want meneer Elzevijf zat – vanwege de veiligheid – achter een glazen ruit.

Zodra we vertrokken waren, draaide ik mijn gezicht naar

Alice en legde even speels mijn hand op haar buik. “En? Gedraagt de kleine zich een beetje daar binnenin?”

Alice haalde haar schouders op. “Geen idee, ik voel er nog niks van. Maar dat kan ook nog niet, want ik ben amper twee maanden heen.” Ze keek me glimlachend aan. “Eigenlijk kan ik het nog steeds niet geloven, maar volgens de dokter moet ik over een maandje of zeven toch heus serieus rekening houden met een bezoekje van een zekere ooievaar.”

“Weet Tjerk het al?”

Alice schudde haar hoofd. “Nee, daar wacht ik nog even mee tot ik zelf ook het gevoel heb dat het allemaal echt is. Aan de andere kant vraag ik me af...”

Ik knikte langzaam. “Ja, Tjerk heeft je wel heel schofterig behandeld. Alle kans dat hij je niet eens gelooft.”

“Dat kan best. En Diego zegt...”

Er ging onverwacht een verlangende steek door mijn buik bij het horen van de naam Diego, maar die probeerde ik zo goed mogelijk te negeren. Diego was superknap en helemaal mijn type met zijn stoere lijf en prachtige ogen.

Maar ja, hij was smoorverliefd op Alice. In mij zag hij alleen maar een leuke kennis. En hoe ik ook mijn best deed om dat heerlijke brok mannavlees uit mijn hoofd te zetten, het lukte me niet. Soms droomde ik zelfs van hem. En daar voelde ik me natuurlijk heel schuldig over. Ik mocht niet fantaseren over wilde vrijpartijen met de vriend van mijn vriendin. Zoiets deed je gewoon niet...

Ik merkte opeens dat Alice me wat vreemd zat aan te kijken en ik besepte dat ze een reactie van mij verwachtte.

“Wat zegt Diego precies?” vroeg ik.

Ik hoorde zelf dat mijn stem ineens schor was geworden, maar dat viel Alice gelukkig niet op. “Diego wil het kindje erkennen als het zijne. Dat gaat volgens hem een hoop gezeur schelen.”

Ik haalde diep adem. “Daar heeft Diego waarschijnlijk gelijk in. En dat nieuws gaat er ook grif in bij de mensen. Die hebben jou vaak genoeg met Diego gezien.”

Alice trok een gezicht. “Hij wil graag zo snel mogelijk trouwen. Het lijkt hem vreselijk als het kindje straks voor *bastaard* wordt uitgescholden.”

Ik keek haar wat verbaasd aan. “Bastaard? Dat is iets van vroeger, joh. Tegenwoordig is het toch heel normaal als ongetrouwde ouders een baby krijgen?”

“In Nederland wel. Maar op Curaçao schijnt het allemaal nog wat traditioneler te zijn. Tenminste, dat beweerde Diego.”

“En hoe denk jij daarover, Alice? Trouwen is iets voor de rest van je leven. Dan moet je wel heel zeker zijn van elkaar en dat kan natuurlijk in de loop van de tijd behoorlijk tegenvallen. Kijk maar hoe het mij met die ellendige Bert is vergaan.”

Alice knikte. “Ja, dat ben ik helemaal met je eens. Dus ik schuif de trouwplannen voorlopig maar even op de lange baan. En dat geldt ook voor de erkenning van het kindje. We moeten elkaar eerst in alle rust écht goed leren kennen.”

Ik glimlachte. “Heel verstandig.”

‘Dat klopt helemaal’, piepte er onverwacht een stemmetje in mijn hoofd. ‘Zolang ze niet getrouwd zijn, maak jij mischien nog een kansje, Maya. Mannen zijn wispelturige

wezens. Met een beetje geluk krijgt hij genoeg van Alice en dan kiest hij eindelijk voor jou.'

Ik schrok ervan. Waar was ik nou mee bezig? Ik moest echt stoppen met die rare fantasieën over Diego. Er waren genoeg leuke andere mannen op de wereld. Het zou vast niet lang meer duren voordat mijn eigen prins kwam aan galopperen.

“Je ziet er moe uit,” zei Roxanne in mijn oor. “Het is best een heel eind vliegen van Nederland naar hier. Ik ben blij dat ik nooit meer in zo’n vliegtuig hoef.”

Ik schoot in de lach. “Nee, voor jou was die vlucht naar hier echt vreselijk, hè? Niks aan om je droomman aan boord te ontmoeten.”

Rox en Alice lachten met me mee, maar daarna vervolgde Rox: “Je kijkt de hele tijd al een beetje zorgelijk, Maya. Is er wat?”

‘*Ja, je bent verliefd op Diego,*’ piepte dat irritante stemmetje in mijn hoofd.

In gedachten gaf ik het stemmetje een enorme schop en toen schoot me gelukkig een geschikte reden te binnen. “Ik maak me een beetje ongerust over mijn moeder. Die vindt het allemaal maar niks.”

“Dan heb ik goed nieuws voor je,” reageerde Alice. “Je broer komt voorlopig in mijn flat wonen.”

Ik schoot verheugd rechtop. “Oh, echt?”

“Ja, de woningbouwvereniging heeft toestemming gegeven.” Ze glimlachte. “En daar hoef je mij niet voor te bedanken, want dat hebben Diego en Martijn samen geregeld. Ik loop hier immers officieel stage, dus zolang ik mijn huur betaal blijft het mijn flat. Maar ze hadden er

begrip voor dat het vanwege het huidige huizentekort zonde was om mijn stekje leeg te laten, terwijl je broer al jaren op een wachtlijst stond.”

“Wat super! Dat zal mam geweldig fijn vinden. Ik wist helemaal niet dat jullie hiermee bezig waren.”

“Dat leek ons het slimste,” legde Roxanne uit. “Het had ook niks kunnen worden en dan was je zwaar teleurgesteld geweest.”

Ik haalde diep adem. “Nou, dat is een hele opluchting. Als er nu iets met mam is, woont Jochem om de hoek.”

“Om het te vieren wilden we je eigenlijk op een glutenvrij entetje trakteren,” verklaarde Alice lachend. “In het Golf Hotel, want Diego vindt het ook leuk om je weer te zien.”

Ik had net mijn mond opengedaan om te zeggen dat ik liever vroeg naar bed ging, maar ja...

“Dat lijkt me een prima plan,” reageerde ik enthousiast. “Ik heb Diego nog helemaal niet kunnen bedanken voor zijn actie om mij mijn droombaan te bezorgen.”

“Dat was niet zoveel moeite, hoor. Eén appje naar de groepsapp van de Vereniging van ABC hotels was genoeg om al zijn collega’s op te trommelen om een lovend mailtje over jou naar Zontravels te sturen.”

“Dat kan wel zijn,” vond ik. “Maar al die juichende mails gaven wel de doorslag.”

“Zal ik meneer Elzevijf dan maar vragen om meteen naar het Golf Hotel door te rijden?” vroeg Roxanne.

Ik schrok ervan. “Nee, joh. Ik wil me natuurlijk eerst even opfrissen en omkleden. Ik plak aan alle kanten.”

Rox knikte begrijpend. “Je hebt helemaal gelijk. Stomme vraag van mij.”

Vanuit mijn ooghoeken zag ik in een tuin een hond snuffelend rondscharrelen. “Hé, hoe gaat het eigenlijk met die nieuwe hoofdcommissaris? Eh... Hoe heette die hondenhater ook alweer? Ostimo of zoiets?”

Roxanne’s gezicht sloeg op onweer. “Obispo. Jayden Obispo.” Ze slaakte een diepe zucht en aan de andere kant naast me hoorde ik Alice hetzelfde doen.

“Onze honden zijn intussen weer terug in onze opvang in Dushi,” verklaarde Roxanne. “En Martijn is al een paar keer met Obispo over een definitieve vergunning wezen praten, maar die vervelende kerel werkt niet bepaald mee. Integendeel eigenlijk.”

“Diego voelt zich superschuldig over zijn petitie om de hondenopvang te sluiten,” vulde Alice aan. “En hij probeert van alles om het weer goed te maken.”

Rox knikte. “Obispo’s relatie is vorige maand op de klippen gelopen en ik hoorde van Martijn dat Diego sindsdien allerlei bloedmooie hondenliefhebsters op de vent af stuurt.”

Ik schoot in de lach. “Dat is ook een manier om het op te lossen. Als Obispo een vriendin krijgt die haar Pekinees altijd op bed laat slapen.”

Alice lachte met me mee en Rox grinnikte: “Ja, dan praat die nieuwe vlam Obispo wel uit zijn hoofd om onze hondjes op straat te gooien.” Haar gezicht werd weer ernstig. “Maar het blijft spannend. Gelukkig houdt advocaat Adriaus het allemaal goed in de gaten. Samen met Martijn en Diego.”

“Met zoveel hulp zal het uiteindelijk vast wel goed komen,” zei ik optimistisch. Maar op de bezorgde gezichten

naast me kon ik duidelijk aflezen, dat mijn vriendinnen weinig vertrouwen hadden in een *happy ending* voor de opvang.

* * *

Een klein uurtje later stond Diego ons op te wachten in de hal van het Golf Hotel. Zodra ik hem zag, begon het in mijn hele buik opwindend te kriebelen. Voordat ik besepte wat ik deed, sjeesde ik naar hem toe en sloeg mijn armen om zijn hals.

De warmte van zijn sterke lijf gleed als een zinderende deken over me heen en hunkerend naar zijn passie tilde ik mijn gezicht naar hem op. En omdat hij naar beneden keek, zag ik zijn spannende mond zo ontzettend dichtbij...

Ik wilde hem kussen. Ik móést hem kussen.

Ik probeerde hem dichterbij me toe te trekken, maar Diego stapte onverwacht achteruit en verbrak de betovering. “Leuk je weer te zien, Maya. Ik verheug me op een prettige samenwerking.”

Ik had een paar seconden nodig om te beseffen dat ik door het oog van de naald gekropen was en dat ook nog recht onder de neus van Alice!

Stel je voor dat ik hem echt gekust had? Oh, het zou vast geweldig zijn geweest, maar ik zou alles verpest hebben en Alice had me waarschijnlijk nooit meer aangekeken.

Snel trok ik mijn gezicht in een vrolijke plooi. “Super bedankt, Diego. Zonder jou had ik mijn droombaan wel op mijn buik kunnen schrijven.”

“Welnee,” antwoordde Diego luchtig. “Jij was gewoon de beste kandidaat. De Vereniging van ABC hotels heeft de sollicitatiecommissie alleen maar een duwtje in de goede richting gegeven.”

Al pratend stapte hij op Alice af en sloeg zijn armen liefkozend om haar heen. En de kus die ik voor mijzelf in gedachten had gehad, belandde nu vol liefde op Alice’s mond.

Ik slikte mijn teleurstelling wat moeizaam weg en daarna werd ik kwaad op mezelf. Wat had ik me hier nu eigenlijk van voorgesteld? Dat Diego me op een hartstochtelijke omhelzing zou trakteren, terwijl zijn vriendin – én de mijne – verbijsterd stond toe te kijken?

Ik was een ongelofelijke oen, want Diego had het verlangen in mijn ogen ongetwijfeld gezien en hij had me meteen duidelijk gemaakt dat ik er echt niet aan te pas kwam. Wat een gigantische afgang...

Als hij nu maar niet bij ons aan tafel kwam mee-eten, dan kreeg ik geen hap meer door mijn keel.

“Ik heb voor jullie op het terras in het hoekje achter de netten een tafel gereserveerd. Daar is het nog heerlijk warm en vrij van muggen,” verklaarde Diego. Hij pakte Alice bij haar hand en zonder nog naar mij te kijken, stapte hij met haar weg.

“Gaat het, Maya?” vroeg Roxanne bezorgd naast me. “Je ziet eruit alsof je een geest hebt gezien.”

Oei, daar kwam Rox aardig in de richting. Ik had een soort spook gezien, een visioen in mijn hoofd, waarin Diego voor mij zou kiezen en wij voor altijd samen gelukkig zouden zijn.

Maar spoken bestaan niet, dat bleek nou maar weer.

“Ik ben een beetje moe van de reis enne... Ik liep wel erg enthousiast op Diego af. Geen idee wat me bezielde.”

Rox sloeg troostend haar arm om mijn schouder. “Geen enkel punt, Maya. We kennen je toch?”

Ik keek haar aan. “Wat moet Alice wel niet van me denken?”

“Dat je hartstikke blij bent met je baan?” Rox grinnikte.

“Maak je maar niet dik, joh. Ik ben mijn oude baas ook een keer om zijn hals gevallen, omdat ik zo dankbaar was voor de flat die hij voor me geregeld had. En zijn vrouw maar denken dat ik zijn scharreltje was.”

Ik voelde dat er een lachje op mijn gezicht verscheen, want het simpele idee dat Rox hitsige dromen van haar keurige bejaarde baas zou hebben... Dat sloeg nergens op.

En als Rox zó over mijn overdreven begroeting van Diego dacht, dan was er alle kans dat Alice zich er ook niet druk over maakte. Hoewel ze me in het verleden weleens gevraagd had of ik iets in Diego zag. En destijds had ik dan ook nog gezegd dat ik het best een knappe vent vond, maar dat hij mij absoluut niet zag staan.

Nuchter bekeken, klopte dat helemaal. Hij had alleen maar oog voor Alice. Destijds en nu nog steeds.

Ik moest voorlopig maar een beetje uit Diego's buurt blijven, anders maakte ik me nog erger belachelijk.

“Kom, we gaan lekker eten,” zei Rox in mijn oor. “Er is ook keus genoeg in glutenvrije hapjes.”

“Ja, dat is me een paar maanden geleden bij de inspectie van dit hotel al opgevallen. Hier kon ik lekker eten zonder

me zorgen te maken dat een of andere sufferd toch iets met gluten door de maaltijd had geroerd.”

“Ja, dat heb ik hier ook. Vegan is echt vegan. Weet je nog bij die Chinees destijds?”

Ik begon te lachen en zette een gek stemmetje op. “*Is maar een klein beetje kip, mevrouw. Is niet erg.*”

Rox grinnikte. “Ja, wat een logica, hè? We zijn er nooit meer wezen eten.”

“In elk geval heb ik in onze nieuwe Zontravels-reisgids laten vermelden dat er hier ontzettend veel keus is voor gasten met bijzondere eetwensen.”

Al pratend liep ik met Roxanne naar het terras en daar zag ik tot mijn grote vreugde maar drie stoelen om de tafel staan.

Gelukkig, we maakten er een *meidenavondje* van.

* * *

Het werd een gezellig etentje. Ik zat schuin tegenover Alice en in het begin probeerde ik langs mijn oogharen heen te controleren of ze sacherijng naar me keek, maar ik merkte al gauw dat ze compleet ontspannen was en daar knapte ik flink van op. Gelukkig, door mijn stomme streek was ik mijn vriendin niet kwijtgeraakt. En nu moest ik er voortaan echt voor zorgen dat ik Diego uit mijn hoofd zette.

Maar van dat goede voornemen kwam weinig terecht, want terwijl we – na een superlekkere soep – op het hoofdgerecht zaten te wachten, hoorde ik mezelf opeens vragen: “Hoe zit het eigenlijk met die ruzie tussen oom

Salomon en Diego? Zijn jullie daar inmiddels al achter?” Alice schudde haar hoofd. “Hij wil er niet over praten. Het is té erg. En meer krijg ik er niet uit.”

Rox trok een gezicht. “Ik vind dat echt rot, want oom Salomon was voor mij alleen maar lief. En nu zit ik steeds te piekeren of ik me dan zo in hem heb vergist.”

“Niemand is alleen maar goed of alleen maar slecht,” verklaarde ik filosofisch. “Aan iedereen mankeert wel iets, want de perfecte mens moet nog geboren worden.”

“Ja, dat is mooi gesproken.” Roxanne zuchtte diep. “Maar het is me nu al een paar keer overkomen dat ik me raar voelde bij Diego. Ik ben zelfs in huilen uitgebarsten, terwijl ik nog steeds niet weet waarom. Dat vind ik best gek.”

“Ik kom er heus nog wel een keer achter,” verklaarde Alice op een strijdlustig toontje. “Als hij echt met mij wil trouwen, zal hij het toch een keer moeten vertellen. Geheimen horen niet in een huwelijk.” Ze keek even nadenkend voor zich uit en streelde over haar buik. “Tenminste, zo denk ik erover. Ik heb Diego ook meteen gezegd dat ik een baby van een ander verwacht.”

Op dat moment voelde ik iets raars over mijn knie wrijven en ik schoot geschrokken een eindje achteruit op mijn stoel. Werd ik ondanks mijn lange broek en de insecten-werende netten toch nog door een overmaatse mug gestoken?

Een tel later verscheen er een overbekende harige kop in mijn blikveld en er klonk een beschaafd blafje.

“Verver?” prevelde ik verbijsterd. “Waar kom jij nou vandaan?”

“Die lag de hele tijd al op mijn voeten te slapen,” legde Alice uit.

“Oh, wat raar dat ik hem niet gezien heb.”

“Hij zat bij de ingang op ons te wachten,” verklaarde Roxanne.

“Maar jij had alleen oog voor Diego,” vulde Alice aan.

Het zweet brak me aan alle kanten uit en ik voelde mijn wangen in knalrode tomaten veranderen. Alice had me door!

Hoe moest ik me hier ooit nog uit redden?

Ik durfde niet naar haar te kijken, maar dat zou ik de rest van de avond natuurlijk niet kunnen volhouden. Dus toen ik gesmoorde hikgeluiden opving, keek ik toch maar in haar richting.

Dat was voor Alice en Roxanne het sein om nu hardop in lachen uit te barsten en Verver sprong keihard blaffend om ons heen.

Ik kon het beste maar gewoon met ze mee doen, want als Alice er een grapje over maakte, was ze ook niet boos op me.

De eerste seconden zag ik er ongetwijfeld nog uit als de bekende boer met kiespijn, maar al snel schaterde ik alle spanning van me af.

“Nou, jullie hebben het gezellig hier,” hoorde ik opeens een bekende stem achter me zeggen en tegelijkertijd voelde ik een hand op mijn schouder. “Fijn, dat je er weer bent, Maya. We hebben je gemist.”

De hand liet los en ik draaide me om op mijn stoel. Daar stond de moeder van Roxanne met naast haar de vader van onze vriendin Tess, die het veganistische restaurantje

De Vroege Vogels runde op het strand van Mango Beach. “Wij hebben een afscheidsetentje,” verklaarde Roxanne’s moeder ongevraagd en haar stem klonk een beetje triest. “Richard vliegt morgen terug naar Amsterdam, dus we moeten het er nog maar even van nemen.”

“Jij mag best met me mee naar Amsterdam, Gretha,” was de reactie van de vader van Tess. “Dat weet je heus wel.” Roxanne’s moeder schudde haar hoofd. “Dat kan echt niet, Richard. Ik heb Ko trouw beloofd.”

“Maar Ko is er niet meer,” zei Richard verdedigend. “En het leven gaat door.”

“Dat klopt, mam,” mengde Roxanne zich in het gesprek. “Pap is er al jaren niet meer. Zelfs zwanen zoeken uiteindelijk een nieuwe partner.”

“Ik ben een mens. En wij mensen hebben daar andere ideeën over.”

“Ik anders niet, hoor,” reageerde Richard.

“Jij bent gescheiden,” antwoordde Roxanne’s moeder kordaat. “Dat telt niet.”

Ze trok Richard aan zijn mouw. “Kom, laten we onze laatste avond samen niet verpesten met ruziemaken.”

Ze stapte geroutineerd opzij voor de ober die met onze hoofdgerechten aan kwam lopen. “Eet smakelijk, meisjes, en een fijne avond verder.”

Roxanne keek haar moeder nadenkend na en zodra onze borden op tafel stonden, prevelde ze: “Ik vind het echt jammer dat mam er zo over denkt. Ze kunnen samen immers nog geweldige jaren beleven. Nu is ze voorlopig weer alleen.”

Ik zag hoe Richard galant de stoel van Roxanne’s moeder